

Чужа війна, неждана й непотрібна

15 лютого - особлива дата, бо це величне свято Стрітіння Господнє, яке за природним календарем ще іменують зустріччю зими з весною, а на історичному календарі – 24 річниця виведення радянських військ із Афганістану. У 1989-ому для багатьох вона стала днем, коли закінчився відлік великих втрат людських життів, закрилася остання сторінка героїчного й трагічного літопису боїв, перестали йти похоронки з Кандагара й Гардеза, Джелалабада та Кабула. А земляки спішили в рідні домівки. Хоч воїни-афганці намагаються менше згадувати про ті часи, але таки поділився спогадами про дворічний термін, прожитий у чужій недружелюбній країні, місцевий житель Віктор МИСАНЕЦЬ.

Він зростав у мальовничому куточку Сарн - на вулиці Кутузова, що розташована на околиці міста, де паралельна їй Борова межує з лісосмугою. Як кажуть мешканці прилеглих вулиць, - під лісом. Змалку вивчив усі стежки в ньому, й приносив усі дари природи: ягоди, гриби й ін., аби мама заготовила на зиму. Виховувався хлопчина в родині робітників.

У 1972 році пішов у перший клас середньої школи № 1 (нині НВК «Школа-колегіум» ім. Т.Г. Шевченка). Закінчивши вісім класів, у 1980-ому вступив у Сарненське професійно-технічне училище № 2 (зараз ВПУ-22), де в 1984-ому здобув спеціальність меліоратора. Прийшла пора служити в армії. Як і в інших сім'ях за часів Союзу, батьки Віктора хвилювалися, аби їх дитина не потрапила в Афганістан. Дізнавшись, що сина призвали в Красноярський край, трохи заспокоїлися. Служив у військовій частині № 01512, де впродовж шести місяців пройшов курс молодого бійця. А вже в 1985-ому його направили в «обмежений контингент радянських військ» - Афганську республіку (місто Пешавар), де зі співвітчизниками повинен був виконувати інтернаціональний обов'язок. А пізніше доля закинула в Кандагар, там уже довелося воювати.

Бажко було жити одним днем, а інакше неможливо. До всього, дошкуляли кліматичні умови. Одно слово, чужа країна, все нерідне. А якщо ще додати вибухи та постріли... Юнак терпів і мріяв про домашнє гніздечко, до якого полине, тількино віддасть «борг» державі. Спочатку

Віктор Мисанець служив охоронцем літаків, згодом забрали в Сухопутні війська, де отримав безліч ран, але найбільше душевних, які й досі не загоюються. Крім цього, зазнав морального болю, смутку та страждань від пережитої страшної трагедії: на його очах загинув найкращий і найближчий друг. У деталях пам'ятає той трагічний випадок. Віктор теж отримав поранення в ліву руку. Його відразу відправили в шпиталь, але, на жаль, відтоді рука неприцездатна.

Щоденно рахував хвилини, години, дні до завершення страшної війни, а вона все не закінчувалась. Бої ставали жорстокішими та запеклішими, поранених - усе більше й більше, шпиталі були переповнені жертвами, безліч молодих солдатів гинули.

В Афганістані Віктор Мисанець не дочекався виводу військ, бо прийшов час повертатися додому. 17 лютого 1987 року його демобілізували й направили в Україну. Не передати, яке це було щастя. Воїна з нетерпінням чекали батьки в рідній домівці в Сарнах на вулиці Кутузова, де провів дитинство та юність. А йому не вірилось: «Я вдома!». Вже на рідних теренах, унаслідок поранення, Віктор Федорович отримав II групу інвалідності.

Нині працює оглядачем вагонів на станції Сарни. На цій посаді трудиться вже понад двадцять чотири роки. Живе заради щасливої родини: дружини Валентини,

донечки Інни й сина Романа. Будує та втілює плани та задуми. Але ще й зараз час від часу в снах повертається в страхиття Афгану: чує свист куль, шум літаків – і з жахом прокидається.

Правда про афганську війну... Вона різна. Здебільшого хвороблива та гірка, брудна, ніким і нікому не оголошена. У неї холодні очі, свій відлік і безжалісна арифметика... Будь-яка війна несе смерть, інвалідність, одягає в смуток тисячі сердець, а материнські сповнює довічною тугою і болем. Радянські солдати афганської не обирали, але за те, що там довелося пережити, заслуговують на повагу та шану, адже, насамперед, були приречені служити в країні, де смерть сіяла своє насіння в кам'яний ґрунт афганських гір...

Афганістан... Війна... Чужа, неждана, непотрібна. Геройство. Біль. Дочасна сивина. Прокляття чаша випита до дна...

Вікторія КОЛЯДИЧ.

На фото: Віктор МИСАНЕЦЬ (перший ліворуч) з побратимами.

Фото із сімейного альбому.